

рото избирателнитѣ си записки и назначаватъ д-ръ Владосъ да провѣрѣва заедно съ квесторитѣ записването на гласовѣтѣ.

Резултатътъ на избирането е слѣдущиятъ :

Отъ 52 присѣстваващи 49 гласуватъ, а 3 се въздържатъ. Иматъ най-много гласове и сж избрани: Карапировъ (българо-католикъ) 26, Ив. Ев. Гешовъ 24, д-ръ Янколовъ 23, д-ръ Стамболски, д-ръ Странски, Салабашевъ и свещ. Тилевъ по 22, Величковъ 20, Воденчаровъ 17 и Маджаровъ 15.

А за замѣняващи членове гласуваха 44, въздържаха се 5. Избраха се Шехъ ефенди съ 29 гласа, Пѣевъ съ 14 и Хинтлиянъ съ 7 гласа.

Изборътъ на постоянния комитетъ бѣ вънецътъ на горѣспоменатитѣ побѣди на източно-румелийскитѣ българи, логическото послѣдствие отъ грамадното имъ надмощие въ Областното събрание. Съ него тѣ довършиха своето дѣло. Мирно и безкрѣвно тѣ окончателно завладѣха Източна-Румелия и ѝ приготвиха онова бързо политическо самоубийство, което доказа на свѣта, че „не се гаси туй, що не гасне“ и не се дѣли онуй, що не е дѣлимо.